

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြေညင်

အင်္ဂါပြည့်အာမွန်

ဝန် : ဒီ.အိ.နီ.ဝ.ရွှေ.ဇင်

"အငယ်မ မြန်မြန်အဝတ်လဲစမ်း၊ လုပ်လိုက်ရင် နှေးကွေးနေတာပဲ၊ စောစောကတည်းက ကြိုပြောထားတာ ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင် ကြာနေရတာလဲ"

မေမေ့စကားကြောင့် ခရီးက ပေရေလာသော အဝတ်များကို အဝတ် လျှော်စက်သို့ စုပြုံထည့် လိုက်ရင်း ဆပ်ပြာမှုန့်ထုပ်ကို လောင်းထည့်ရင်း က...

"ပြီးပါပြီ မေမေ၊ ဟား မေမေက သိပ်လှနေပါလား၊ ပဝါတွေ ဘာ တွေ စုံချလို့ပဲ"

"အေး...ညည်းလဲ လှပဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ နေရာနဲ့ နေရာ ဝတ်စားရ တယ်၊ ဖိုသီဖတ်သီနဲ့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်လုပ်လာရင် အသေပဲနော်"

"ဟုတ်၊ ခဏလေးနော် ရေထည့်လိုက်ဦးမယ်"

"ရေချိုး၊ ငါထည့်ထားလိုက်မယ် သွားစမ်း"

"ဟုတ်"

မေမေ ထပ်၍ စိတ်မတိုမီ ရေချိုးခန်းထဲသို့ အလျင်အမြန် ဝင်လိုက်ရ သည် ။

လူသုံးယောက်တည်းရှိသော အိမ်က ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေမှန်း မ သိတော့။

မနက်ရထားနှင့် မန္တလေးမှ ပြန် လာပြီး ထမင်းစားကာ ထိုးအိပ်လို

က်ရာ နေ့လယ်တစ်နာရီမှ နိုးလာ၏။

ထိုအခါ အဝတ်အိတ်ကို ဖွရင်းက တစ်လဟာ ခရီးထွက်သွား၍ လျှော်ပြီး ဖွပ်ပြီးသားအဝတ်၊ မီးပူတိုက်ရန်နှင့် မီးပူတိုက်ပြီးသားအဝတ် များကို ရွေးထုတ်၍ ဗီရိုထဲ ထည့်တန်ထည့်ပြီး လျှော်မည့် အဝတ်များကို ဖယ်ထုတ်ရင်းနှင့် ညနေသုံးနာရီထိုးသွားသည်။

"အငယ်မ ညနေငါးနာရီမှာ မဟာသံဃာရတုရား သွားဖူးမယ်၊ အသင့်ပြင်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"ဟု ပြောရင်းက ညနေစာချက်ပြုတ်ရန် စီစဉ်နေစဉ် မမအသံကြားရပြီး ထမင်းဘူးသာ နောက်ဖေးစားပွဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လူကို မမြင်ရပေ။

ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေသော မမအဖို့ မနက်ရှစ်နာရီ၊ ညနေ ခြောက်နာရီ အလုပ်ချိန်တွင် သာ အချိန်ကုန်ပြီး အိမ်မှာ အနေနည်း၏။

မမ၏ ထမင်းချိုင့်နှင့် ပေရေနေသော ပန်းကန်အိုးခွက်များကို ဆေးကြောနေစဉ်...

"အငယ်မ ညနေစာချက်စရာမလိုဘဲနဲ့ မီးဖိုထဲမှာ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ"

"ပန်းကန်ဆေးနေတာပါ မေမေ"

"ပြန်လာမှ ဆေး"

"ပြန်လာရင် မလုပ်ချင်တော့ဘူး မေမေရဲ့ ပြီးပါပြီ"

ပန်းကန်ဆေးပြီး အဝတ်လျှောက်စက်ထဲသို့ အဝတ်ထည့်ကာ ရေချိုးတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ကိုယ်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် လှုပ်ရှားနေစဉ် ဘယ်

လိုလုပ် ငါးနာရီထိုးသွားသည် မသိလိုက်ပေ။

"ညနေမှ လူနည်းနည်းရှင်းပြီး စကားပြောလို့ ကောင်းမှာ "

"ဘယ်အိမ်မို့လို့ မေမေက စကားပြောမှာ လဲ"

"မေမေ့သူငယ်ချင်းအိမ်ပါ"

"အန်တီနွယ်ဆိုတာလား"

"သမီး မသိပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းလေ၊ အခုမှ ပြန်
တွေ့ကြတာ၊ ကဲပါ မြန်မြန်လေးလုပ် မမတောင်မှ ပြီးနေပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မေမေ့အသံက ထူးခြားစွာ ညင်သာပြီး တက်ကြွနေသည် ။

"အငယ်မ ဘယ်သွားသွား နင့်ပဲ စောင့်နေရတာ မြန်မြန်လုပ်ဟာ
ကြာတယ်"

"အာ...မမကလည်း သိပ်လှနေပါလား"

"အင်း...ညီမလေးလည်း လှရမှာ ပေါ့၊ ဒီမှာ မမ
အဝတ်ထုတ်ထားပြီးပြီ လုပ် မြန်မြန်"

"ဟုတ်"

ထူးခြားစွာ အဝတ်ထုတ်ထားပေးသည် ဆိုသောကြောင့် အိပ်ရာပေါ်
ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သောအခါရင်ထဲထိတ်သွား၏။

"ဟာ...မမရယ် ညီမလေး အဲဒါမဝတ်ချင်ပါဘူး၊ ပျော့အိအိနဲ့ "

"မဝတ်လို့ မရဘူး ဝတ်၊ အခုပွဲက အရေးကြီးတယ်၊ သူနေရာနဲ့ သူ ဝ
တ်ရတယ်"

"ဘုရားဖူးသွားတာပဲ၊ တော်ရုံပေါ့"

"တော်ရုံမရဘူး၊ ဟောဒီမှာ မေမေရေ"

"ရှုး...ရှုး မမကလည်း အေးဆေးလုပ်ပါ၊ အချင်းချင်းတွေပဲဟာ"

ဗေဒါရောင်ဖဲနှင့် ကီမိုနီဗေဒါရောင်အပွင့်များများ ပါသော ဝတ်စုံနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသော မမနှင့် တက်တင်းထိုးထားသာ ပဝါအသားရောင်လေးချို့ကာ သဇင်ပန်းပန်ထားသော မေမေတို့ ၏ ထူးခြားတောက်ပြောင်မှုကြောင့် ရိုးရိုးဘုရားဖူးတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု သံသယဖြစ်မိသည်။ ။

မိမိအတွက် ထုတ်ပေးထားသော ဝတ်စုံကလည်း ထို့အတူပင် ယိုးဒယားဇင်းမယ်အဝါ ပြောင်လက်သောအသားမို့ မကြိုက်၍ မဝတ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မင်္ဂလာဆောင်သွားမှ ဝတ်ဖြစ်သည်။ ။

"မှုန့်နံ့သာ မိတ်ကပ်လူးစမ်း"

"မမရယ် လူးနေမကျတာ ဘယ်လိုလုပ် မိတ်ကပ်က မျက်နှာစွဲတော့မှာလဲ၊ ပြီးတော့ ညီမလေးမျက်နှာက မိတ်ကပ်တင်လိုက်တာနဲ့ ဘုတေ့ထွက်လာတော့မှာလေ"

"ကျွတ် မေမေရေ"

"အာ...လုပ်ပြန်ပြီ"

သူပြောမရလျှင် မေမေ့ကိုသာ အော်တိုင်တတ်သော မမကြောင့် စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူရင်းက မမ၏ မိတ်ကပ်အရည်ကို နည်းနည်းပွတ်လိုက်ရသည်။ ။

"ဒီညီအစ်မ ဆူညံနေတာပဲ၊ မပြီးသေးဘူးလား၊ အငယ်မ ဘာတွေကျိ

ကြနေတာလဲ"

"ဒီမှာ လေ၊ သမီးထုတ်ပေးတာကို မဝတ်ဘူး ကြေးများ နေတယ်၊ မိတ်ကပ်လူးဖို့ ကိုလည်း မနည်းပြောနေရတာ၊ ဟဲ့ သနပ်ခါးလူးလိုက်ရင် မိတ်ကပ်တွေ ကုန်သွားမှာ ပေါ့"

"ပူလို့ မမရဲ့ "

"ကျွတ် ဆောင်းတွင်းဟာ ပူမလား လာစမ်းကွယ်၊ မမရေနဲ့ ရိုက်ပေးမယ်"

ထူးခြားစွာ ဂရုစိုက်၍ ကြင်နာနေသော မမနှင့် မေမေကြောင့် ရင်ထဲမှာ တအံ့တဩ နေမိသည်။

မျက်လုံးကို ခြယ်ပေးနေ၍ မျက်စိမဖွင့်ရဲသေး။

"သူ့ဆံပင်က ညှပ်နဲ့ ပဲ ညှပ်လိုက်မယ်၊ ထုံးနေရင်လည်း အချိန်မရတော့ဘူး"

"ဟင်"

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မေမေနှင့် မမတို့ ၏ လက်ရာကြောင့် မှုန်နံ့သာမှာ ချက်ချင်း အသွင်ပြောင်းသွားလေပြီ။

"အာ...မမရယ် သာ မနေတတ်တော့ဘူး"

အဝါနု ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ မြတစ်စုံစာလာတင်ပေးထားသော မေမေကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။

မမက ရွှေကလစ်ကလေးကို နောက်မှ တပ်ပေးရင်း...

"ဖိနပ်ကို မမ ဖိနပ်ထဲက ကြိုက်တာယူစီးလိုက်"

"ဟုတ်"

"သမီး အသက်အစိတ်ရောက်ရင် ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ထောင်ပြုရင် မေ
မေတို့ သမီးကို ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပြန်အပ်ရမယ်"

"အာ မေမေကလည်း ဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ ဟိုတစ်ခါ ကျွတ်ကျတယ်
ဆိုလို့ စကတ်ထဘီပြင် ချုပ်လိုက်ပြီ"

"ဟင်...ဟုတ်ပါရဲ့ မမ ဘယ်အချိန်က လုပ်ထားတာလဲ သာတောင်
မသိဘူး"

"မနေ့က"

ရင်ထဲမှာ အထူးအဆန်း အပြုအမူတွေနဲ့ အံ့သြစရာတွေအများကြီး။

"ကဲ...ပြီးရင်သွားစို့"

"မိငယ် ချိုင်းမြှောက်စမ်း"

မမက ရေမွှေးပင် ဆွတ်ပေးနေ၏။ ဘာလို့ များ ဒီလောက်တောင် ဂ
ရုစိုက်နေရတာလဲ၊ တစ်ခုခုပဲ။

"မေမေ ကားငှားထားလို့ လား"

"ဘုရားပင့်တဲ့ အိမ်က ကားကြိုလွှတ်လိုက်တာ ဆယ်မိနစ်ရှိနေပြီ ည
ည်းကို စောင့်နေရလို့ "

"ဟင် ကားကြိုတောင် လွှတ်တယ် ဟုတ်လား"

တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်းက ရန်ကင်းတိုက်ခန်း လှေကားကျဉ်းလေး
သည် အမြင်ဆန်းသွား သလို...

အောက်ထပ်ရောက်သောအခါ ပို၍ အံ့သြမိသည် ။

မကြာခဏ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ့၍ ထိုကားအမျိုးအစားကို
ပြောပြောနေသံ ကြားဖူး သည် ။ ယခုလို ကိုယ်တို့ မိသားစုသုံးယောက်
ကို အရေးတယူ လာကြိုသည့်ကားဟု လုံးဝမထင်ခဲ့။

မာစီဒီးကားအဖြူရောင်။

"မမ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ"

"ခုချိန်ကစပြီး မေးချင်တဲ့ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ အိမ်ပြန်
ရောက်မှ မေးချင်တာ မေးရမယ် သိလား။ ကဲ...လာ"

ကြီးမား၍ ခမ်းနားသောတိုက်ကြီးရှေ့တွင် မာစီဒီးကားကြီး ထိုးရပ်
လိုက်သည် မှာ ငြိမ်ခနဲ။

ခြံဝင်းထဲတွင် ကားအချို့ရောက်နေ၏။ အားလုံးက
အဖိုးတန်ကားများ သာ။

အိမ်ထဲမှ အမျိုးသားတစ်ဦး ကပျာကယာ ထွက်လာသည် ။ သပ်ရပ်
၍ ခန့်ညားသော ဥပတိရုပ်နှင့် သေသပ်သော အဝတ်အစားများကြောင့်
မှုန်နံ့သာငေးကြည့်မိသည် ။

သူ့နောက်နားမှာ မေမေတို့ အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ဝဝဖိုင့်
ဖိုင့် ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် ခြံပုဝါတကားကားဖြင့် ထွက်လာ၏။

"ယုရယ် ကြာလိုက်တာ"

"ဒီမှာ လေ အငယ်မ၊ သူက ဘာလုပ်လုပ် ဖြည်းဖြည်းပဲဆိုတော့ စော

ငုံနေရတာ"

"ဟယ်...သူလေးလား ချစ်စရာလေးပဲ၊ လာ သမီးလေး လာ"

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ နွေးထွေးဖော်ရွေမှုများက အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလှသည်။ ။

"အရင်စားလိုက်ပါလား၊ ဧည့်သည် တွေက သိပ်မရောက်သေးဘူးတော်ကြာကျမှ စုံမှာ "

"အင်း ကောင်းသားပဲ ကိုယ်က စောစောစားနေကျပဲကို စားလိုက်မယ်လေ ကြာဇံချက်ပဲလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲ ဗာဟီရ မရှုပ်တာလေ၊ ကိုယ်ကလည်း ကြိုက်တယ်၊ အင်း မင်းနဲ့ ကိုယ်ပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်မယ်၊ သားကြီးကျောနဲ့ တစ်ခါတည်း စား လိုက်လေ သားငယ်ရော"

ထိုအခါမှ သတိထားမိလိုက်သည်။ ။

မမမျက်နှာပန်းနုရောင်သန်းလျက် မျက်လွှာလေးချလျက်။ မမဘေးနာမော့ မင်းသား ပေကပ်လျက် ပါ လာပြီး မြတ်နိုးအကြည့်ကြည့်နူးအပြုံးများ နှင့်။

"ဘုရားရေ၊ ဒီတစ်ခါ တစ်လတည်းသွားရတဲ့ ခရီးက အပြန်မှာ ထူးခြားမှုတွေနဲ့ ပါလား"

ရင်ထဲမှာ ညည်းတွားလိုက်ရင်းက မေမေ့အနားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ အမျိုးသမီးကြီးက မိမိအား ကပ်ထိုင်လျက်။

"သားငယ်ကတော့လေ ခုနက ထွက်ကြည့်ခိုင်းနေတာ ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး။ ဒီကောင်လေးက လှစ်ခနဲပဲ"

စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် စားစရာက အသင့် လာချပေးသည်

။

ပူပူနွေးနွေးမို့ ရေချိုးပြီးခါစမှာ နှစ်သက်သော ကြာဆံဟင်းခါးမို့ ဇွန်းပေါ် လက်က အလျှင် ရောက်သွားလေပြီ။ ဘယ်သူစပြီး စားစားမ စားစား မိမိကတော့ ဆာနေပြီ။

"မေမေ အချဉ်ညှစ်မယ်နော်"

"အင်း"

"အန်တီရော"

"အေး...အေး ညှစ်မယ်"

လက်ပေလက်စနှင့် ရှောက်သီးချဉ်များကို ညှစ်ပေးလိုက်သည် ။ မေမေနှင့် အစ်ကိုကြီး ပန်းကန်ထဲကိုပါ ညှစ်ပေးလိုက်၏။

"ကျော့ညီမက အသွက်သားပဲ၊ သူ့နာမည်က"

"မှုန့်နံ့သာပါ"

"နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးပဲ၊ ဟေး ညီ"

ငရုတ်သီးမှုန့်လေး နည်းနည်းထည့်ကာ နံနံပင်နှင့် ရှူးရှူးရဲရဲ စားနေမိသည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဖြစ်။ အနားမှာ အရိပ်တစ်ခု လာကျသော်လည်း မော့မကြည့်နိုင်။

"ဒီလိုဟင်းခါးမျိုး ချက်မစားရတာ ကြာပြီပဲ"

ရင်ထဲက ရေရွတ်ရင်းက ချွေးများ စို့ထွက်လာသောကြောင့် တစ်ရှူးဘူးကို လှမ်းယူလိုက်ရာ...

တစ်စုံတစ်ရာက မ,ပေးလိုက်သဖြင့် တစ်ရှူးဘူးမှာ အနားရောက်

လာ၏။

အစတစ်စ ဆွဲထုတ်ကာ ယူပေးသူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟင်"

အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏။ မမကို ဘေးမှ အစ်ကိုကြီးနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သည် ။ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆံပင်ပုံစံပဲ ကွဲတာ၊ အမြွှာညီအစ်ကိုပဲ၊

အစ်ကိုကြီးက ဘိုကေကို ဘေးခွဲကာ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ပြီးထားသည် ။

သူက ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ဖိုသီဖတ်သီ၊ မပြီးမသင်ထား၍ ရှုပ်ပွနေသောခေါင်းနှင့် တီရှပ်အင်္ကျီ အနက်ကို ဝတ်ထားသည် ။ ဘောင်းဘီက ဂျင်းအပြာရောင်နှင့်...

လုံးဝ အသွင်မတူသော အမြွှာညီအစ်ကိုပါလား။

"စားလို့ ကောင်းလား"

"သိပ်ကောင်း"

တိုပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေကာ ဆက်စားလိုက်၏။

"သားငယ် သူလေးက မှန်နဲ့သာလေ"

"မာမီ မိတ်မဆက်ပေးခင်ကတည်းက သားက သိပြီးသားပါပဲ"

"သမီးငယ်လေး ဒီက မာမီသားကြီး ထက်ဝေယံနောင်၊ ဒီက သားငယ်လေးက ထက်ဝေယံမောင်တဲ့ မှတ်ထားနော်၊ ကိုကိုနောင် ကိုကိုမောင်ပေါ့"

အစ်ကိုကြီး၏ ဖော်ရွေအကြည့်များ ၊ ညီငယ်၏ မထိလေးစားအကြ

ည့်များကို လျှပ်တစ်ပြက် ကြည့်ကာ မျက်လွှာချပြီး စားလက်စကို ဆက် စားနေလိုက်၏။

"သားငယ် တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ"

"မစားသေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေတာ၊ မာမီ အလိုရှိမှန်း သိ လို့ ခဏလာတာ"

ပြောပြီးပြန်ထွက်သွား၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်စကားမပြောပေ။

"အဲဒါကြည့်တော့ ယုရေ၊ သားငယ်လေး ဆိုးလိုက်ပုံများ တော့ ဒီက သမီးလေးကရော မေမေ့အပေါ်မှာ ဆိုးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ယုတော့ သမီးငယ်ကို အားကိုးနေရတာ"

မေမေ၏ ထိုအပြောလေးများက မိမိဘဝ တစ်ခုလုံးကို အုပ်မိုးထား လေပြီပဲ။

မေမေ၏ အားကိုးမှုကြောင့် ယနေ့တိုင်အောင် ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပေ။

"ကျော့ ထပ်ယူဦးလေ၊ စားလို့ ကောင်းလား"

"အင်း၊ ကိုကိုရော ယူမယ်မဟုတ်လား"

"အင်း၊ ကိုကိုက ဘာမှ မစားဘဲနဲ့ ကျော့ကို စောင့်နေတာလေ၊ အတူ တူစားမလို့ "

ဪ...အခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ်၊ မမရဲ့ ချစ်သူပဲကိုး။

ယုယကြင်နာလိုက်ကြတာ ကျော့နဲ့ ကိုကိုနဲ့ ။

အားကျစွာဖြင့် ရုတ်တရက် ငေးကြည့်မိသည် ။

ဒါပဲလား နေနဲ့ လ ရွှေ့နဲ့ မြတဲ့ လား။

အစစအရာရာ ကံကောင်းခြင်းနှင့်သာ တွေ့ဆုံခဲ့သော မမ၏ ဘဝကို အားကျနေမိသည်။ ။

"သမီးငယ်လေး ထပ်ယူလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကြည့်စမ်း၊ မိသားစုသုံးပန်းကန်တောင် ရှိပြီ၊ သိပ်စားကောင်းနေလား၊ အိပ်ရာက နိုးနိုးခြင်း ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးလို့ ထင်တယ်၊ ဒီမှာ အချို့ပွဲတွေလည်း ရှိတယ်လေ၊ အချို့ပွဲအတွက် နေရာ ချန်ထားဦး"

"ဟင်း"

မမက ချစ်စနိုး လှမ်းစလိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ ကိုကြီးနောင်ကပါ ပြုံးလျက်။

"ကျော့မှာ ဒီလိုအစားကောင်းပြီး သွက်လက်တဲ့ ချစ်စရာညီမလေး ရှိတယ်ဆိုတာ သိနေတာ ကြာပြီ၊ အခုမှ ပဲ တွေ့ရတော့တယ်၊ ညီမလေးက ရုံးအလုပ်နဲ့ ဆိုတော့ သိပ်ပင်ပန်းမှာ ပေါ့နော်"

"ဟင့်အင်း၊ မပင်ပန်းပါဘူး၊ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်"

"အဲဒါသာ ကြည့်တော့ ကိုကို ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ဝင်လုပ်နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ခုထိ ဘာရာထူးမှ လည်း မတက်သေးဘဲနဲ့ အယ်လ်ဒီစီနဲ့ ပဲ လုပ်နေတာလေ၊ ကျော့ရုံးကိုခေါ်လို့ လည်း မလာဘူး၊ သူက ခရီးထွက်ရတာ ဝါသနာကြီးတယ်"

"ဒါဆို မာမီနဲ့ ကူစမ်းပါကွယ်၊ မာမီအလုပ်တွေကို ဘယ်သူမှ ဝိုင်းမလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ခရီးလည်း ခဏခဏသွားရတာ၊ မာမီမှာ သားနှစ်ယောက်မွေးတာ အကြီးကလည်း သူ့ပညာနဲ့ သူ အေးအေးဆေးဆေးသမား၊

အငယ်ကတော့ ခုထိ ကလေးလိုပဲ၊ ဘာမှ အားမကိုးရသေးဘူး၊ စိတ်လိုမှ ဝိုင်းလုပ်ပေးတာ"

ထိုအမျိုးသမီးက ချူသံပါအောင် ညည်းနေသဖြင့် မေမေအား လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။

မေမေက ပြုံးလျက် မိမိအား ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲ မှာ အေးမြသွားသည်။ ။

မေမေအပြုံးကိုမြင်မှ စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့၊ မေမေ စိတ်ဆိုးမှာ သောကဖြစ်မှာ ကို အကြောက်ဆုံးသူမှာ မိမိပင်ဖြစ်သည်။ ။

"သမီးငယ်က စာရင်းကိုင်ပဲလေ၊ အီကိုဘွဲ့ရဆိုတော့ စာရင်းအင်းက တော့ ကျွမ်းတယ်၊ အိမ်မှာ ဆိုရင် သူပဲ အားလုံးစီမံပေးရတာ"

"ဟယ် လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးကွယ်"

ချီးကျူးသံများကြားတွင် ရွှေကြည်ဆန္ဒမ်းမကင်းတုံးလေးများ လျှာ ထဲမှာ ညက်ကြေ၍ လည်ချောင်းထဲသို့ အရသာရှိစွာ စီးဝင်သွားသလိုပင် ချုံမြိန်လွန်းလှ၏။

"သမီးငယ်ရေ မေမေတို့ ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပေါ့ကွယ်၊ မေမေတို့ မှာ သူငယ်ချင်း ငါးယောက်ရှိတာ၊ ဝါ၊ နွယ်၊ ယု တဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းက ထက်၊ အောင်တဲ့ ၊ ဒီငါးယောက်က အလယ်တန်း ကတည်းကနေ ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ မခွဲဘူးလေ၊ ဝါနဲ့ အောင်နဲ့ က တစ်တွဲ၊ နွယ်နဲ့ ထက်နဲ့ က တစ်တွဲ လက်ထပ်ကြပြီး မေမေကတော့ အောင်ရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်တာလေ၊ မခွဲ နိုင်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တည်း ပဲ့နေမှာ စိုးလို့ ဆွေမျိုးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း"

မေမေစကားအဆုံးတွင် အချို့များမှာ လည်ချောင်းထဲသို့ ပူလောင်စွာ

စီးဝင်သွားတော့သည်။ ။

"ဝါနဲ့ အောင်နဲ့ တဲ့ "

"ဪ...ယုရေ မနက်ဖြန် နေ့ကောင်းတယ် သိလား၊ ကိုယ်ကတော့ ကလေးတွေကိစ္စကို မြန်မြန် စီစဉ်ပေးချင်နေပြီ၊ ဒါမှ စိတ်အေးရမှာ "

"နွယ် အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်တော့ ယုဘက်က ဘာလုပ်ထားရမှာလဲ"

"ယု တိုက်ခန်းအပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ဘေးခန်းနှင့် ရင်းနှီးတဲ့ သူသုံးလေးဦးပေါ့၊ ယု တိုက်ခန်းနဲ့ ဆုံသလောက်ပဲ ကိုယ်ကတော့ မာမီကြီးနဲ့ သားရဲ့ ဆရာ လင်မယားရယ် ကိုယ့်ပါတနာ သုံးယောက်ရယ် အားလုံး ငါးယောက်လောက်လာမယ်လေ၊ နေဦး ယု တိုက်ခန်းမှာ မလုပ်နဲ့တော့၊ ကိုယ်စဉ်းစားမိပြီ၊ ယုလည်း ပင်ပန်းရသက်သာအောင် ကိုယ်တို့ မနက်စာစားရင်း လုပ်လိုက်ကြ တော့ပေါ့၊ ကိုယ် အခုပဲ လှမ်းစီစဉ်လိုက်မယ်"

မေမေသည် သွက်လက်သော အန်တီနွယ်၏ စကားကို မသွေမတိမ်း လိုက်နာလေသည်။ ။

အန်တီနွယ်က ချက်ချင်းပင် ဖုန်းထဆက်လိုက်၏။

ဪ...မမတို့ စေ့စပ်တော့မှာ ပါလား။

ရင်ထဲမှာ ဟာသွား၏။

မိမိ ဆယ်နှစ်သမီးကတည်းက မမနှင့် မခွဲခွာခဲ့ပေ။ မမကို ဖက်အိပ်ခဲ့သည် မှာ ယနေ့ထိပင် ဖြစ်၏။ မိမိ ခရီးထွက်လျှင် မမ လှမ်းဆွတ်နေသလိုပင် ခရီးသွားရင်းကနေ မမအား တမ်းတမိသည်။ ။

မမ၏ ကြင်နာယုယမှုအောက်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်။ ။

ခုတော့ မမမှာ ချစ်သူရှိလာတဲ့ တစ်နေ့နေ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကာလလေးကို တွေး၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

ဒါဟာ သဘာဝပဲလေ၊ မေမေလည်း ဒီလိုပဲ ခံစားရမှာ ပေါ့။

"အန်တီယု မေကြီးက ခဏတဲ့ "

ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာခေါ်၍ မေမေ ထလိုက်သွားစဉ် မိမိတစ်ယောက်တည်း အအေးသောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မမတို့ က မကြာမီ လက်ထပ်ရမည့် ဇနီးလောင်းအဖြစ်ဖြင့် ဧည့်သည်များ ဆွေမျိုးများ မိတ်ဆက်ပေးရင်းက တအုံးအုံးနှင့် ရယ်မောလျက်။

တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ကျောက်ကျောတုံးများကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးဖဲ့၍ အပျင်းပြေဝါးနေမိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်စတစ်စ လူများ လာလေ၏။

မိမိ၏ စားပွဲမှာ ပင် အမျိုးသမီးကြီးသုံးဦး လာထိုင်ကြသည်။ ။

"အန်တီတို့ စားနှင့်ပါ၊ မေကြီးက အလုပ်ရှုပ်နေလို့ နော် ခဏလေး"

"ဟဲ့...ကိုနောင်ကော"

"ရှိတယ် ဟိုမှာ ၊ ကျွန်မ ပြောပေးပါ့မယ်"

ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ပုံရသော အမျိုးသမီးကြီးက စိန်ရောင်ရွှေရောင် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် မျက်နှာကို ပင့်ထား၏။ မိမိဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေလိုက်သည်။ ။

တော်သေးရဲ့ ၊ အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံး မပါဘဲ အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ပြုံးပြရင်း...

"သမီးက စားပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

အသိအမှတ်ပြုတာ လူကိုမဟုတ် မေမေဆင်ပေးတဲ့
မြတစ်စုံစာကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ။

"ဪ...ကိုနိုင်က အတွဲနဲ့ ကိုး၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ နွယ်တို့
မှာ သားနှစ်ယောက်က တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ အကြီး ကိုနောင်ကို
လိုချင်တဲ့ သမီးရှင်တွေရှိပေမယ့် အငယ်ကောင် ကိုတော့ ဘယ်သူမှ
လိုချင်ကြမယ် မထင်ဘူး၊ နွယ်တော့ အဲဒီသားငယ်နဲ့ ဒုက္ခပဲ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ အခုထိ ဘွဲ့ရအောင် မယူသေးဘဲ အလကားလေနေတာ
တကယ့်ကလေးပဲ၊ အမြွှာချင်းတူပေမယ့် လုံးဝမတူတဲ့ အမြွှာပဲနော်၊ အရ
ည်အသွေးက တခြားစီပဲ"

စားလည်း စား၊ ဝေဖန်မှုလည်း ပြုနေကြသည် ။ အကယ်၍ အရပ်ထဲ
မှာ ဆိုလျှင် အတင်းပြောနေကြတယ်ပေါ့။

ခုတော့ စိန်နဲ့ ရွှေ့နဲ့ ဂုဏ်နဲ့ သိုင်းဝိုင်းထားတဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ထဲက ဓနဂု
ဏ်အုပ်စုတွေ ဣန္ဒြေ ရရ စားရင်းသောက်ရင်း ပြောနေတာတော့ သတ
င်းပေါ့လေ။

"သမီးငယ်ရေ ခဏ"

မေမေလှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဝေဖန်သတင်းစကားတွေကြားမှ ရုန်း
ထွက်ကာ မေမေ့နောက် လိုက်လာခဲ့သည် ။

မေမေက အိမ်၏ လှေကားပေါ်သို့ ဦးဆောင်တက် လာလေ၏။

"ဟင် မေမေ ဘယ်လဲ"

"ဒီအိမ်ဟာ မေမေတို့ သူငယ်ချင်းငါးဦးရဲ့ စခန်းချရာထက်ရဲ့ အိမ်ပဲ သမီး၊ အိပ်ခန်းတွေကို မေမေ မျက်စိမှိတ်ပြီး သွားလို့ ရတယ်လေ၊ ဂျပန် မှာ သွားနေတဲ့ မိသားစုပဲပေါ့၊ ဟိုမှာ ကိုးနှစ်ကြာခဲ့ တယ်လေ၊ ပြန်ရောက်တာ လေးငါးလလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုနောင်က ဟိုမှာ ပဲ ဘွဲ့ရခဲ့ တာ"

ပြောင်လက်သော ကျွန်းလှေကားအတိုင်း တက်သွားပြီး များ ပြားလှ သော အိပ်ခန်းများကို ဖြတ်ကျော်၍ အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင် လာ လေသည်။ ။

လူမမာကြီးတစ်ဦး အိပ်ရာထက်မှာ လှဲနေ၏။

နံဘေးတွင် သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်က ထိုင်စောင့်နေ၏။

"ထက် ယုဝင်လာမယ်နော်"

ငယ်ဘဝက အသုံးအနှုန်းလေးနှင့် မေမေမှာ နှုတ်ချွင်လန်းလျက်။ လူ မမာကြီးက ခေါင်း ထောင်ကာ ကြည့်ရင်းက ခေါင်းကိုပြန်မလှည့်ဘဲနှင့် မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

"ဝါ...ဝါ...ဝါလာတယ် ဝါလေး လာတယ်"

"ဝါမဟုတ်ပါဘူး ထက်ရဲ့ ၊ ထက်ကိုပြောထားတဲ့ ယုသမီးငယ်လေ၊ ဝါသမီးပေါ့ လာ သမီး၊ ဒါ သမီးရဲ့ မိဘတွေနဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ သမီးရဲ့ အဖေအမေတွေပဲပေါ့"

ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ကာ မေမေ၏ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါ လာလေသည်

။

လူကြီးနားသို့ ရောက်လာသောအခါ မဝီမသအသံနှင့် မိမိလက်ကို ကိုင်ဆွဲရင်းက...

"ဝါ...ဝါ မိဝါလေးအတိုင်းပဲနော်၊ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရသလိုပဲပေါ့ ဟီး...
ဟင့်...ဟင့်"

လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငိုချလိုက်တော့သည်။ ။

"မမတို့ က ကမ္ဘာဏီက အောက်ဆီဂျင်ဘူးတို့ ချဲ့စုပ်စက်တို့ ကို
အသုံးပြုတဲ့ ဆေးရုံတွေဆီမှာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လိုက်စစ်ပေးရတယ်
လေ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုနောင်ကလဲ အဲဒီစက်တစ်လုံးနဲ့ ပြဿနာ
တက်နေတုန်း မမက ရောက်သွားတာလေ၊ ကိုနောင်က ဂျပန်မှာ အဲဒီစ
က်တွေ ကိုင်ထားတော့ ဆရာကြီးပဲပေါ့၊ မမကလည်း ကိုယ့်ကုမ္ပဏီထု
တ်စက်တွေနဲ့ လုံးပမ်းနေတာ နှစ်နှစ်ကျော်တောင်ကြာတော့ ဆရာကြီး
ပေါ့၊ ငြင်းခုံရင်းနဲ့ စတွေ့ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတာပေါ့"

"မမ သာကို အဲဒီဆံထုံးကြီး မထုံးနဲ့ ဟာ သာ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ ခေါင်း
လေးတယ်"

မမသည် မနော့ကလိုပင် မျက်နှာကို ခြယ်ပေးပြီး ဆံပင်များကို စကိုင်
ရင်းက သူ၏ ချစ်ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"မမလည်း ထုံးထားတာပဲ၊ ဒါကမလေးပါဘူးကွယ်၊ တစ်ခြမ်းစောင်း
လေး ထုံးထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ သစ်ခွပန်းလေး တစ်ပွင့်နှစ်ပွင့် ပန်ပေါ့ကွ
ယ်၊ မမနဲ့ သာနဲ့ ဆင်တူ ဝတ်မယ်"

"ဟာ...မမကလည်း သတို့ သမီးလောင်းနဲ့ ဆင်တူဝတ်တာ ဘယ်
ကောင်းမှာလဲ"

"တို့ က ညီအစ်မတွေပဲ၊ ကဲ...သက သိပ်စကားများ တာပဲ ငြိမ်ငြိမ် နေစမ်းပါ"

"မမက သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ လား"

မမ၏ ရည်းစားဦးမှာ အိမ်ထောင်ပြုသွား၍ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ လက်မခံဘဲ အသက် ၂၆ နှစ်အထိ အပျိုကြီးလုပ်နေသော မမသည် ယခု မှ ချက်ချင်း အိမ်ထောင်ပြုရန် ပြင်ဆင်နေသည် မို့ နည်းနည်း အံ့ဩမိသည် ။

"မမတို့ အရွယ်က အချစ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ရတဲ့ အရွယ်မဟုတ်တော့ ဘူးလေ၊ ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ဦးစားပေးရတော့မှာ ပဲပေါ့၊ အဲဒီနေ့က သိပ်ရယ်ရတယ်၊ ကိုနောင်က အိမ်ကို လာလည်စမှာ မေမေက မိဘတွေကို မေးရင်းက နာမည်လည်း ကြားရော ထခုန်ပြီး ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ ရောက်တာကို အကြောင်း မကြားလို့ ဆူတာပေါ့၊ ဟိုမှာ က သာမြင်တဲ့ အတိုင်း ပဲ အန်ကယ်ထက်က လေဖြတ်လာလို့ ဂျပန်က ပြန်ပြေးလာတာလေ၊ အန်ကယ်ထက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ် အကြောင်းကြားနိုင်မှာ လဲ"

"ဟုတ်တာပဲနော်"

"လေသမားက အေးတဲ့ ဒေသနဲ့ မတည့်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် စီးပွားပါ ပြောင်းလာရတာပေါ့"

မမက စကားပြောရင်းနှင့် ဆံထုံးလေးကို သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ပြီးသွား၏။

မေမေက ထုံးစံအတိုင်း လက်ဝတ်လက်စားထည့်သော ယွန်းဘူးကို ယူလာကာ...

"သမီးငယ်လေးက သိပ်လှနေပါလားကွယ်၊ ကဲ...စိန်ဝတ်မလား၊ ပတ္တမြားဝတ်မလား"

"မမကရော ဘာမှ မဝတ်ရသေးဘူး"

"ညီမလေးကြိုက်တာဝတ်ပြီးမှ မမဝတ်မှာ ပေါ့ကွယ်"

"ဟာ...မမကို ဦးစားပေးရမှာ ပေါ့"

နှစ်ယောက်စလုံး ပန်းဆီရောင်မို့ လက်ဝတ်လက်စားက တစ်စုံစီသာ ရှိသောကြောင့် သူဝတ်ကိုယ်ဝတ် ညှာနေသည်။

"ကဲ...ကဲ အကြီးက ပတ္တမြားဝတ်လိုက် အငယ်က စိန်ဝတ်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား"

မေမေက မိမိကို အလျင်ဆင်ပေးပြီးမှ မမကို ဆင်ပေးသည်။

"မမနော် စေ့စပ်ပြီး လေးငါးလကြာမှ ယူမှာ မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း...မမရော ကိုနောင်ပါ အသက်ကြီးပြီလေ၊ ရက်ကောင်းရရင် လက်ထပ်တော့ မှာပဲ"

"ဟာ...မြန်လိုက်တာ"

"ကဲ...ကဲ...အငယ်မ မြန်မြန်ဝတ်တော့ ဒီဝတ်စုံက အန်တီနွယ်က သမီးတို့ ညီအစ်မအတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်လာတာ မေမေက သမီးငယ်လေး ဘွဲ့ယူတုန်းက ဓာတ်ပုံပို့ပေးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကများ တော့ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်မှာ စာရေးကျပြီး အဆက်ပြတ်သွားတာ အန်တီနွယ်က သမီးမရှိတော့ သမီးတွေကိုချစ်ပြီး မှန်းဝယ်လာတာ ကိုမိုနိုသုံးစုံလည်း ပါသေးတယ် ဒါက ဂျပန်ကိုမိုနိုရွှေခြည်ယက်ထားတာလေ၊ ပွဲထိုင်ဝတ်ပေါ့"

မေမေနှင့် မမသည် အထူးတက်ကြွပျော်ရွှင်နေ၏။

ထို့အပြင် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် မာစီဒီးကားအဖြူကြီးက လှပခံ့ညားစွာ ရပ်တန့်လျက် အိမ်နီးချင်းသုံးလေးဦးနှင့် နီးစပ်ရာ မြရိပ်ညိုသို့ သွားကြသည် မှာ မမအတွက် အထူးဂုဏ်မြင့်သော ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် သတင်းစကားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည် ။

မေမေ၏ မျက်နှာမှာ မော်လျက် စကားသံများ ကျယ်ကာ ပြုံးပျော်နေသည် ။

သမီးလိမ္မာ မမအတွက် ဂုဏ်ယူနေ၏။

"လာ ယု သမီးတို့ လာ"

မြရိပ်ညိုဝင်ပေါက်ရှေ့တွင် အန်တီနွယ်က စောင့်နေပြီး မမနှင့် မိမိတို့ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ဆွဲကာ ဝင် လာလေသည် ။

"သမီးနှစ်ယောက်စလုံးက အချောအလှချည်းပါပဲကွယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းသမီးတွေက ကိုယ့်သမီးတွေ ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဘာရမလဲ ယုရယ် ရအောင်ကို ယူရတော့မှာ ပဲနော်"

အန်တီနွယ်စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မမကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

မမက ကိုကိုနောင်နှင့်ယှဉ်တွဲလျက် ပြုံးပျော်နေသည် ။

အန်တီနွယ်က နေရာချပေးသည် မှာ မေမေ့အနားတွင် မိမိထိုင်ရပြီး၊ အန်တီနွယ်အနားတွင် မမနှင့် ကိုနောင်က ထိုင်နေ၏။ နှစ်ဖက်လူကြီး စုံလင်လှသည် ။ အားလုံးလူနှစ်ဆယ်ကျော်သာ ရှိသည် မို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော စေ့စပ်ပွဲလေးပင် ဖြစ်သည် ။

"သားငယ်ရော သားကြီး"

"ခဏ ရှိတယ်လေ၊ ဒီကောင်လေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"

ကိုကိုနောင်၏ အမြှာညီ အလွန်ရှုပ်သော ကိုမောင့်ကို စောင့်နေရတာ သေချာပြီ။ နေရာလွတ် ဆိုလို့ မိမိဘေးက နေရာတစ်နေရာသာရှိသည်။ ။

"မေမေ ကိုမောင်က ဒီမှာ ထိုင်မှာ လား"

"အင်း"

"မေမေနဲ့ သာ နေရာချင်းလဲမယ်လေ သာ အဲဒီလူကြီးကို ကြောက်တယ်"

"သမီးငယ် ဣန္ဒြေ ရရထိုင်နေကွယ်၊ သမီးရဲ့ ဘဝအစအဆုံး မေမေ့စကားကို နားထောင်မယ်လို့ သမီးပြောထားခဲ့ပြီးပြီနော်၊ မေမေက သမီးကြီးထက်ကို သမီးငယ်အတွက် ပိုပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေရတယ်ဆိုတာ သမီးငယ်လေး နားလည်ပါကွယ်"

မေမေ၏ တီးတိုးပြောသောစကားကို နားလည်သလိုလို၊ နားမလည်သလိုလိုနှင့် အံ့ဩနေစဉ် ထက်ဝေယံမောင်ဆိုသူ ရောက် လာလေပြီ။

"ဟင်း"

အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ကုတ်အင်္ကျီမီးခိုးရောင်နှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီမီးခိုးရောင်အပျော့ကို အစ်ကိုနဲ့ ဆင်တူဝတ်ထားသည်။ ။ နက်တိုင်မီးခိုးရောင်ရင့်အစင်းလေးတပ်ထား၏။ ဆံပင်ကို အစ်ကိုလို ဘိုကေမဟုတ်၍ ဆံပင်အရှည်ကို နဖူးပြောင်ထားပြီး နောက်မှ စည်းနှောင်ထားသည် ကို တွေ့ရ၍ ရင်ထဲမှာ ရွံ့သွားသည်။ ။

ယောက်ျားလေးဆံပင်အရှည်ထားတာကို လုံးဝမနှစ်သက်နိုင်။

"ဆောရီး မာမီနဲ့ မေမေယု၊ မောင် နောက်ကျသွားတယ်နော်"

ဘုရားရေ...မေမေယုဆိုပြီး မိမိအနား လာထိုင်လာပါလား။

"မေမေ"

မေမေ့လက်ကို အေးစက်နေသော လက်အစုံနှင့် ကိုင်ကာလှုပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။

"ကဲ...သတို့ သားလောင်းအငယ်ရောက်လာတော့ စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲကို စလိုက်တော့မယ်နော်"

"မေမေ"

"သမီးငယ် အသာနေစမ်း"

ခေါင်းထဲမှာ ထူပူသွားပြီး မမမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရာ မမက ပြုံး၍ မိမိအား ကြည့်ကာ အားပေးနေလေပြီ။

စေ့စပ်လက်စွပ်ကို လက်မှာ လာစွပ်ပေးလိုက်စဉ် လက်ခုပ်သံများ ညံသွားလေပြီ။

ဦးအောင်မြင့်၊ ဒေါ်ဝါဝါသွေးတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ဦးဝင်းလွင် ဒေါ်ခင်ယုမြိုင်၏ မွေးစားသမီး မမှုန်နဲ့သာကို မောက်ထက်ဝေယံ မောင်က နှစ်သက်သလို ဦးဇော်ထက်နဲ့ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင်တို့ ကလည်း နှစ်သက်သဖြင့် သမီးကညာ အခါမလင့်ရလေအောင် အစ်ကိုအစ်မများ နှင့်အတူ နှစ်မင်္ဂလာဖြစ်အောင် မင်္ဂလာရှိသထက်ရှိအောင် သားကြီးသားငယ် အမြွှာညီအစ်ကိုနဲ့ သမီးကြီးနဲ့ ကိတ္တိမ သမီးငယ်တို့ ရဲ့ စေ့စပ်မင်္ဂလာကို မိဘတို့ ဝတ္တရားနှင့်အညီ။

နှစ်ဖက်မိဘဘက်မှ ပါလာသော လူကြီးများက တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်အလှန် စကားပြောကြ၊ မင်္ဂလာရက်ရွေးကြသည့် အသံများကို ကြားသာကြားရသည် ။ နားထဲမဝင်ပေ။ သူ့နား ထိုင်နေရသည့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေးငယ်၍ ကျုံ့ဝင်သွားပြီ။ သက်မဲ့ဖြစ်နေလေပြီ။

"အား ကြာလိုက်တာကွာ"

နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ဖင်တကြွကြွ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော သူ့အား အန်တီနွယ်က မျက်လုံးကြီးပြူး၍ အံ့ကြိတ်ကာ အမူအရာနှင့် သတိပေးနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

"သားတို့ သမီးတို့ လူကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်ကြရအောင်"

အကယ်၍ မေမေသည် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းနှင့် ပါမသွားလျှင် မိမိလည်း လူကြီးများ အပြန်မှာ နှုတ်ဆက်သည့်ထဲတွင် ပါဝင်လာအောင် အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်မည်သာဖြစ်သည် ။ ထိုအခါတွင် မမတို့ စုံတွဲက အတွဲညီညီရှိသော်လည်း မိမိမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့မည်။

အခုတော့ မေမေက မိမိအား ဆွဲခေါ်ရန် မေ့သွားသဖြင့် ထိုင်လက်စခုံမှာ ထိုင်ရင်းက လက်ကျန်များကို တဖြည်းဖြည်း စားနေမိသည် ။ အနားမှ ကိုယ်တော်က လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလေပြီ။

သူ့ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို မိမိခုံလက်တမ်းပေါ် တင်ပေးပြီး...

"နွားဈေးလို သွားပြီးပြရမယ့်အလုပ်ကို မောင်တို့ တော့ မလုပ်တတ်ပါဘူးဗျာ၊ လုပ်ချင်တဲ့ သူ လုပ်ကြပစေ"

တတွတ်တွတ်ပြောပြီး ဘယ်အချိန်ကမှန်းမသိ ထွက်သွားသောသူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို မိမိအနားမှာ ထားသွားခဲ့သည် ကို သွားခါနီးမှ သတိရသည် ။

"သမီးငယ် သားငယ်ရော"

"သာ မသိဘူး"

"ဪ...ဒီကလေးနှယ်ကွယ်"

အန်တီနွယ် မျက်နှာပျက်သွား၏။

"ဒီမှာ ကုတ်အင်္ကျီထားခဲ့တယ်"

"ဪ...ဒီကလေးနှယ်"

အန်တီနွယ်က ရေရွတ်ရုံသာ ရေရွတ်နေ၏။ ထို့နောက် လက်ကျန်မိ
တ်ဆွေလေးများကို လိုက်နုတ်ဆက်ရင်း ကုတ်အင်္ကျီကို မေ့ကျန်ခဲ့သည်
။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုထိုင်ခုံလက်တန်းပေါ်မှ အင်္ကျီသည် မိမိလက်ပေါ်
မှာ သာ သောင်တင် လာလေသည် ။

အိမ်ရောက်သည် အထိ ကုတ်အင်္ကျီကို မေ့ပြီး လက်ပွေ့အိတ်လို ပွေ့
လာလိုက်သည် ။

ပူပူထူထူနှင့် ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းမသိတော့။ မေမေက မိမိကို သိ
သိသာသာ ရှောင်ဖယ် နေသောကြောင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ထိုင်၍
သာ ငိုချလိုက်မိတော့သည် ။

"သာ မလိုချင်ဘူး၊ သာ လက်မထပ်ချင်သေးဘူး"

မေမေကြားအောင် အော်ငိုနေမိသည် ။ မေမေက ထွက်မလာတော့။
အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ မေမေ အိပ်နေလေပြီ။ စိတ်တိုင်းကျပြုလုပ်ပြီး
ကျေနပ်နေလေပြီထင်။

သာ မငိုချင်တော့။ မေမေကြားအောင် မငိုချင်တော့ပေ။ ဆယ်နှစ်သ

မီးကတည်းက မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားပြီးကတည်းက သမီးရင်းနှင့်မ
ခြား ပြုစုကျွေးမွေးလာသော မေမေ့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ က အဓိကပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဖွံ့နံ့သာရဲ့ ကုသိုလ်ကံကြမ္မာကို စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် တိ
တိတိတ်ကလေးပဲ မျက်ရည်ကျပါရစေ။
